

Başkanlık sistemine sınırlı bir düzenlemeyle geçiliyor galiba. Galiba diyorum çünkü Meclis ve ondan sonra referandum aşamaları var. Düzenlemenin” sınırlı” olması değişikliklerin radikal olmayacağı anlamına gelmiyor. **Tamam” Hükümet”**
kurumu ortadan kalkıyor.” Yürütme2 yetkisi cumhurbaşkanında toplanıyor. Bunun adı başkanlık sistemidir. **En önemli**

konulardan biri, başkanın” yasama” organıyla yani Meclis’le ilişkisinin nasıl olacağıdır. Demokratik Başkanlık sistemlerinde yasama ve yürütme erkleri kesin olarak ayrıdır. Başkan, parlamento çoğunluğuna hükmedemez. Bunun siyasal düzenlemeleri vardır. MHP ile AKP Partinin uzlaşmasında bu konunun nasıl düzenleneceğini bilmiyoruz. Cumhurbaşkanı “ partili olmanın ötesinde partisinin lideri de olacaksa... Öyle bir durumda Cumhurbaşkanı Meclisteki parti grubunun da başkanı olacaktır.Kimlerin Milletvekili adayı olacağına partisinin yetkili kurullarında karar verecektir.” Parti disiplini” vasıtasıyla tabii. Bu durum kuvvetler ayrılığı ilkesiyle bağdaşmaz.

Başbakan Yıldırım “ Parlamento güçlenecek” diyor.fakat öyle bir durumda Parlamento yürütmenin gölgesinde kalır.

Bu en önemli konuda Başbakan Yıldırım” Cumhurbaşkanının partisiyle ilişkisi kesilir maddesi olmayacak” dedi.Düzenleme bundan ibaretse,cumhurbaşkanı partisinin lideri de olacaktır demektir.

MHP buna onay verdi mi? Böyle bir kritik birkaç konuda devam edeceği anlaşılan görüşmeler nasıl sonuçlanacak.

MHP destekleyeceği metne niye imza koymayacak? Acaba Meclis’te değişiklik önermeleri mi verecek?

Sayın Başbakanımızın konuşmaları çok samimi. Batı da seçim ve yönetim dönemlerinde siyaset dilinin ayrı olmadığını hatırlatarak şu gerçeği ifade etti.

“ Hiçbir ülkede de aynı olmaz.Bu siyasetin gereğidir.siyasetle hakikat her zaman birbiriyle örtüşmez..”

Bu sözler fevkalade çok önemli.

Elbette doz önemlidir. Mübalağalı konuşmakla siyaseti gerçeklerden kopuk bir duygular çalışması gibi algılamak çok farklı şeylerdir.

Daha önemlisi, siyasi kavga heyecanlarına kapılmadan “ hakikat’i” araştıran ve görüşlerini kamuoyuna sunan güçlü sivil toplum kuruluşlarının,iş dünyasının,aydınlar camiasının ve hür medyanın bulunmasıdır.

Gelişmiş demokrasilerde bunlar elbette var, siyasi kavgalar bu sayede tahripkar olmuyor.Türkiye’de bu sosyolojik unsurlar henüz o kadar güçlü değil,onun için aşırı derecede kutuplaşıyoruz.

Bu yüzden siyasi partilere bağlanmadan “ hakikat’i” aramaya, farklı görüşlerin ise kamuoyuna özgürce açıklanmasına,evrensel düzeyde fikir ve ifade hürriyetine daha çok ihtiyacımız var. Siyasi fırtınalar” rasyonel”i ve “ hakikat” arayışını ezmesin, siyasi mücadeleler sürekli yumuşak geçsin diye...Kalın sağlıcakla!